

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 1. 2017, č. j. 54 A 6/2016 - 25, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016, č. j. KUIJK 91124/2016, žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. 9619/15 Ha, v označení zákonného ustanovení ve výroku, kterým byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve výši 4000 Kč [v prvostupňovém rozhodnutí byl uveden § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu], a v označení zákonného ustanovení ve výroku, kterým byl žalobci podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 téhož zákona uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu čtyř měsíců (v prvostupňovém rozhodnutí byl uveden § 125c odst. 5 téhož zákona).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil z nedbalosti tím, že dne 6. 12. 2015 v době kolem 15:03 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky BMW 530 XD, RZ X na ulici Pražská v Českých Budějovicích ve směru jízdy od ulice Okružní k ulici U Čertíka, když mu byla v místě, kde je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích povolena nejvyšší rychlost 50 km/hod, naměřena silničním radarovým rychloměrem AD9C rychlost 73 km/hod. Po odečtení možné odchylky měřicího přístroje byla určena výsledná rychlost vozidla 70 km/hod. Dále bylo zjištěno, že vozidlo, které žalobce užil k jízdě, nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, resp. nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí technické kontroly. Žalobce svým jednáním porušil ustanovení o povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích podle

§ 4 písm. b) zákona o silničním provozu v souběhu s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona a v souběhu s ustanovením o rychlosti podle § 18 odst. 4 téhož zákona.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 54 A 6/2016 - 25, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) následně napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že mu hrozí nenapravitelná újma spočívající ve ztrátě zaměstnání a ohrožení jeho podnikatelské činnosti z důvodu pozbytí řidičského oprávnění, neboť mobilita je pro stěžovatele nezbytná pro výkon jeho práce. Mobilitu pro soukromé účely je sice stěžovatel schopen zajistit prostřednictvím prostředků hromadné dopravy, ovšem těmito prostředky již není schopen substituovat mobilitu při výkonu „*své pracovní činnosti dle pracovní smlouvy*“. Stěžovatel dále uvedl, že je jednatelem společnosti F. T. s.r.o., která svou činnost vykonává pod značkou Kulturistika.com, má 4 zaměstnance a 6 externistů po celé ČR. Náplň práce stěžovatele je být v osobním kontaktu se zaměstnanci, resp. externisty, při kterém se řeší a zadávají témata článků zveřejňovaných v magazínu Kulturistika.com. Dále musí být stěžovatel v kontaktu s dodavateli, protože společnost F. T. s.r.o. je se svými odběry klíčovým partnerem a jistá neaktivita stěžovatele v tomto směru „*by mohla narušit vzhledem ke konkurenčnímu boji potřebný obrat společnosti*“. Stěžovatel má proto za to, že by nepřiznáním odkladného účinku utrpěl nepoměrně větší újmu, než by mohla vzniknout jiným osobám. Odkladný účinek dle stěžovatele neohrožuje závažným způsobem ani veřejný zájem. K posouzení důvodnosti návrhu na odkladný účinek odkázal stěžovatel na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 8 As 26/2005 – 76, ze dne 4. 10. 2005, a č. j. 6 As 29/2013 – 80, ze dne 10. 4. 2013.

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných a dokládaných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze spisu krajského soudu, Nejvyššího správního soudu i ze správního spisu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, www.nssoud.cz). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj

pokračování

znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Nejvyššímu správnímu soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatele používá jakési „formulářové“ a „typizované“ odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku, které uplatňuje ve více soudních sporech (např. řízení o kasační stížnosti vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 191/2015, 7 As 63/2016 a 7 As 64/2016). *A priori* jistě nelze vytýkat, pokud právní zástupce v podáních užívá dílčí, v minulosti již vytvořené textové pasáže u skutkově a právně obdobných věcí, pokud by jinak pouze jinými slovy opisoval totéž. To však neznamená, že lze rezignovat na individualizaci každého případu a především na prokázání tvrzených skutečností tak, aby soud byl schopen vyhodnotit, zda je daný konkrétní případ provázen natolik mimořádnými okolnostmi, že je na místě přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Uvedenému stěžovateli v nyní projednávané věci nedostál. Stěžovatel spatřoval hrozící újmu zejména v nemožnosti vykonávat pracovní činnost podle pracovní smlouvy ve společnosti F. T. s.r.o., ve které je současně jednatelem. Náplní práce stěžovatele je podle jeho tvrzení osobní kontakt jak s jednotlivými zaměstnanci a externisty po celé ČR, tak s dodavateli společnosti F. T. s.r.o., neaktivita stěžovatele v tomto směru by mohla narušit potřebný obrat společnosti.

Nejvyšší správní soud k uvedenému podotýká, že stěžovateli byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu čtyř měsíců. Pokud jde o obchodní vedení společnosti, tzn. výkon funkce jednatele, zdejší soud z obchodního rejstříku ověřil, že stěžovatel je skutečně jednatelem společnosti F. T. s.r.o., resp. jedním ze dvou jednatelů této společnosti, přičemž každý z jednatelů zastupuje společnost samostatně. S ohledem na uvedené, kdy společnost má dva jednatele, přičemž každý z nich je oprávněn jednat za společnost samostatně, je možno konstatovat, že „*imobilita*“ stěžovatele jako jednatele společnosti by nemohla znamenat ohrožení podnikatelské činnosti společnosti F. T. s.r.o., jak tvrdí stěžovatel. Pokud jde o tvrzenou pracovní činnost dle pracovní smlouvy, Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel pracovní smlouvu, ze které by vyplývalo, na jaké konkrétní pozici u zaměstnavatele pracuje, a že je pro tuto pozici používání automobilu nezbytné a nenahraditelné, nedoložil. Stěžovatel rovněž neprokázal, proč by po dobu zákazu činnosti nemohl využít pro zprostředkování tvrzeného nutného osobního kontaktu se zaměstnanci, resp. dodavateli, hromadnou dopravu či pomoc třetí osoby.

Nejvyššímu správnímu soudu za této situace nezbyvá než konstatovat, že v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané stěžovatelem proti rozsudku krajského soudu nevedl stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku dovodit, proto Nejvyšší správní soud dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu